

پیشنهاد برای بهبود در مقررات مربوط به شهرکهای صنعتی

اظهار نظر شماره ۱-۹۵

قوانین و مقررات یکی از مهمترین ابزارهای مورد نیاز برای توسعه هر فعالیتی است. در ایران بدلیل نقش برتر دولت (به معنای قوه مجریه و حکومت) در همه ابعاد سیاسی، فرهنگی و اقتصادی باعث گردید که از ابتدا ساختار کشور به گونه-ای تنظیم شود که فضای حقوقی برای فعالیت بخش خصوصی محدود شود. این مقوله را می توان در تعدد قوانین و مقررات مرتبط با فضای کسب و کار در کشور جستجو کرد.

بررسی های انجام شده حکایت از این واقعیت دارد که بسترهای حقوقی در کشور به گونه ای است که باعث شده است تا فعالان اقتصادی نتوانند از ظرفیتهای موجود کشور برای رشد اقتصادی بهره مند شود. این وضعیت در مورد شهرکهای صنعتی بسیار مشهود است. بررسی های انجمن مدیران صنایع کشور نشان می دهد که هم اکنون شهرکهای صنعتی با سیاستهای فرادستی، قوانین، آئین نامه ها و بسیاری روبرو است که جا دارد برای حذف موارد زاید و تنقیح آنها اقدامات مناسبی بعمل آید. به صورت مشخص، صنایع کوچک، شهرکها و نواحی صنعتی با ۲ سیاست کلی، ۳۵ قانون، ۲۶ آئین نامه، ۸۷ تصویب نامه، ۴ اساسنامه، ۲ مصوبه شورای عالی اداری، ۶ فقره سایر مصوبات، ۱ نظر رئیس مجلس و ۴ نظر اداره کل حقوقی قوه قضائیه روبرو است. اینها نشان می دهد که شهرکها و نواحی صنعتی و صنایع کوچک در مجموع با ۱۶۷ قانون، مقررات، اساسنامه و برای فعالیت سر و کار دارد. این فضا برای انجام فعالیتهای اقتصادی بسیار نامناسب است و به عنوان مثال اگر سرمایه گذار خارجی بخواهد وارد مقوله سرمایه گذاری در شهرکها و نواحی صنعتی شود می تواند مانع بزرگی محسوب شود.